

optimismen er ved at vende tilbage til landdistrikterne, og at livsvilkårene er blevet så meget bedre, at der er mere menneskeligt overskud til at glæde sig over og videreudvikle de helt uomtvistelige værdier, der findes ved at bo på landet, som jeg sagde før, leve med højt til himlen, men også meget tæt på det lokale fællesskab.

Forhandling

Anders Mølgaard (V):

Jeg vil gerne starte med at takke ministeren for besvarelsen.

Godt en million danskere lever og virker i vore landsbyer og landdistrikter. Denne femtedel af Danmarks befolkning bor primært i landsbyer og en stadig mindre del i landdistrikterne.

I fugleperspektiv ligner de tusindvis af landsbyer måske hinanden til forveksling. Men hvis man i stedet for kører en tur gennem det danske landskab, vil man opdage utrolige forskelle mellem de enkelte landsbysamfund.

Nogle landsbyer ligefrem oser af liv og udvikling og signalerer tydeligt en dejlig livsbekræftende kampvilje. Her bliver man måske allerede ved indkørslen til lokalsamfundet mødt med en lokalt inspireret byport med teksten »Velkommen til . . .«. Om sommeren vil hele bygaden ofte være pyntet med små flagstænger. Her har man selv oprettet privat legestue, og i forsamlingshuset har man fast månedlig fællespisning. Her er et aktivt foreningsliv. Der er måske et vindmøllelav, og der er måske ligefrem investeret i et industri- og håndværkerhus.

Kun 4 km længere henne ad amtsvejen og vel at mærke i samme kommune møder blikket et helt andet billede af Landsbydanmark. Her er ingen velkomstport eller flag. Forsamlingshuset blev solgt i 1964, skolen blev nedlagt uden sværds slag ved kommunalreformen, en nøgen pære hænger over et støvet bordtennisbord i den for længst nedlagte brugsforening. Blikket fanger også i forbifarten et rustent skilt, hvor det er muligt at ane konturerne af »Bukh Traktorer«.

Kun 4 km mellem disse to måske yderpunkter af Landsbydanmark – måske en beskeden fysisk afstand, men der er i virkeligheden lysår mellem livs- og kampviljen eller mangelen på samme i de to lokalsamfund. Det aktive lokalsamfund og det hændende lokalsamfund har samme byråd,

samme borgmester, samme amtsråd, samme amtsborgmester osv.

Jeg vil i virkeligheden postulere, at forskellen mellem disse to lokalsamfund er tilstedeværelsen eller mangelen på samme af lokale ildsjæle, og derfor har vi alle et personligt ansvar for en positiv udvikling i vort lokalområde. Hvis vi giver ildsjælene albuerum og moralsk opbakning, er der reelt mulighed for at undgå sovereservatstatus i forhold til de store samfund. Morgendagens dagsorden eller mangelen på samme bliver i virkeligheden ofte fastlagt med snakken til et nabogilde, en 50-års-fødselsdag eller hene hos købmanden.

På trods af den afgørende vægt, jeg hermed tillægger det lokale engagement, vil jeg på ingen måde bagatellisere Folketingets og regeringens betydelige muligheder for at forbedre rammerne for vore lokalsamfund og deres ildsjæle, og som bekendt besluttede et bredt flertal i Folketinget jo også at iværksætte nogle positive initiativer i 1994. Her tænker jeg specielt på landsbypuljen på 100 mio. kr., som allerede nu har støttet og stimuleret initiativer i hundredvis af lokalsamfund.

Jeg mener også, der er god grund til at glæde sig over etableringen af en græsrodstænk tank, nemlig det rådgivende udvalg under Indenrigsministeriet. Men jeg så gerne, at regeringen og indenrigsministeren inddrog de ni aktive græsrodder noget tidligere i lovgivningsprocessen, når der forberedes initiativer af stor betydning for de en million danskere i landsbyer og landdistrikter, og ikke først efterfølgende.

Alt i alt synes jeg, at regeringen og oppositionen ved fælles hjælp fik iværksat flere gode initiativer i 1993-94, men tiden er ikke til tornerosesøvn. Vi har en moralsk og politisk forpligtelse til igen at trække i arbejdstøjet.

Mange tiltag er relevante og tiltrængte, men for Venstre er der tre kerneområder, som vi giver høj prioritet, og hvor vi ønsker hurtigt handling:

1. Transport. På grund af afstandsforholdene er det såre logisk, at selve livsnerven for al bosætning og udvikling er realistiske og acceptable transportomkostninger. Uden for HT-området og de meget store bysamfund som f.eks. Århusområdet er kollektiv transport kun et yderst beskedent supplement til privatbilismen. For en meget stor part af alle familier på landet er det simpelt hen en tvungne nødvendighed at råde over to biler for at få dagligdagen til at hænge sammen. Med